

i Tyskland, at den ved enhver Konference eller Kongres af nogen Betydning, saasnart det, der dér skal forhandles, falder ind under deres Virkekreds, faar Indbydelse til at lade sig repræsentere, ligesom vi bestandig finder Repræsentanter for Foreningen i de Kommissioner, der behandler de forskellige Samfundsspørgsmaal.

Til Slutning vil jeg gerne som en Hilsen fra vor tyske Søsterforening bringe nogle Udtalelser af dennes Formand, Frk. *Paula Müller*:

„Gennem dette Forbund er der fremkommen en særlig kristelig Retning indenfor Kvindebevægelsen. Som Repræsentant for denne Retning vil jeg bestemt afvise den Opfattelse som uberegtiget, at Kvindebevægelsen er ensbetydende med den ukristelige, ukvindelige Emancipation. Tværtimod, Kvindebevægelsen, som er en Udviklingsfase i vort Folks sociale Liv, vil, hvis det lykkes den at virkeliggøre sine Forhaabninger, ikke alene blive til Gavn for Kvinden selv, men ogsaa bidrage til, at Guds Skabervilje bedre bliver bragt til Udførelse, saa at Kvinden virkelig bliver Manden en Medhjælp, givet ham af Gud. — — Megen kostbar Tid er allerede gaaet tabt; de kristusfjendske Kredse eller de, der holder sig borte fra Kirke og Kristendom, har allerede faaet megen Magt. De har været overmaade ivrige for Udbredelsen af deres Tanker, hvilke, vi maa beklage, ikke er grundede paa Guds Ord og ikke bevidst er gennemtrængte af Kristendommens Aand, og de har vunden stor Indflydelse. — — Enhver som konsekvent tænker Tankerne igennem om den store, stadig mægtigt voksende

Kvindebevægelse, vil meget snart komme til den Erkendelse, at denne betydningsfulde Faktor i vort Folks Liv ikke vil virke hæmmende derpaa, men tværtimod fremmende, og at det i Virkeligheden drejer sig om, at dens Ønsker, Former og Reformer maa blive gennemtrængte af Kristendommens Aand, og at de maa blive gennemførte efter Kristendommens Tanke. Men for at dette kan ske, maa *Indre Missions Kredse mere og mere erkende, at de ogsaa overfor Kvindebevægelsen har en Mission at opfylde**), at de ikke alene ikke maa nægte Kvindebevægelsen deres Anerkendelse af, hvad godt og ædelt den har frembragt, men at de ogsaa som levende kristelige Personligheder overfor Kvindesagen maa lyde Jesu Kærlighedsbud. Og den Næstekærlighed, der her vil komme i Virksomhed, maa være ensbetydende med en ærlig Bestræbelse efter at forstaa Kvindesagen og søge at faa andre til at forstaa den“. *Johanne Blauenfeldt*.

K. K. F.s Aarsmøde

i København 26de April 1911.

Forhandlingsmødet havde samlet Delegerede fra de fleste Kredse og tilsluttende Foreninger og desuden havde en Del enkelte Medlemmer givet Møde.

Da Lærer *Østerby* var forhindret i at komme — han sendte telegrafisk Afbud med Ønsket om Velsignelse over Møderne — aabnede Formanden Mødet med en Andagt ud fra Es. 58, 6: „*Er dette ikke den Faste jeg har Behag i: at I løser Ugudelighedens Lænker,*

*) Fremhævet af os.